

покажатъ предъ старитѣ, да се ударятъ на само, гръди възъ гръди, съ прѣгавий и кичливъ ляхъ, който се голѣмъ на горделивъ конь, разпусналъ по вѣтра рѣкаветъ на кепето си. Весела бѣ оная наука; много конски юзди, скѣпи сабли и пушки си добиха тѣ. Въ единъ мѣсець време наѣкнаха и станѣха мѣжје, токо што сѣ облѣкле ония пилета, и преродиха се; лицата имъ до сега меки момски, станѣха страшни и силни. А старому Тарасу бѣ драго да гледа, че и двамата му сина бѣха едни отъ прѣритѣ. Остапу като че бѣ писано бойното поле и знаене да върши трудни воински дѣла. Безъ да се побърка и смути баре веднажъ отъ нѣкой случай, той хладокрѣвно, додѣ мигнешъ, можѣше да измѣри страхътъ какъвъ е и работата, намѣрваше отведнажъ леснина, какъ да ѣхъ избѣгне, но да ѣхъ избѣгне, та послѣ по-здраво да надвие. Испитани и върни бѣха веќе движенията му и не можѣше въ тѣхъ да се не познае, че ште испослѣ да стане началникъ. Въ тѣлото му прозираше крѣпостъ и широка лѣска сила. „Харенъ полковникъ ште той да бѣде слѣдъ време!“ думаше стари Тарасъ: „добъръ наистина полковникъ, та и башта си ште да надмине!“

Андрей цѣлъ потѣна въ оная омайна музика отъ куршуме и сабли. Той не знаѣше, што ште рече да размислишъ, или да пресмѣтнешъ, или изнапрѣдъ да изиѣришъ своитѣ и чужди сили. Битвата бѣ за него, като прохдада и омайване: нѣшто весело му се видѣше въ тия минути, кога се распали човѣку главата, сичко се мѣрка и бърка предъ очи, глави летѣтъ, коніе се сгромолясватъ на земята, а той лети като пиянъ, въ ушиѣ му сирѣтъ куршуме, сабли блешѣтъ, а той наноси ударе на сичкитѣ и не чуе нанесениѣ. Не веднажъ се чудѣше баштата на Андрея, като гледаше, какъ той само отъ едно распалено увлечение, залитае на това, на което не би посмѣлъ други хладнокрѣвенъ и разуменъ, и правѣше чудеса само съ лудото си напирание, та се чудѣха и маѣха старитѣ. Дивѣше се стари Тарасъ и думаше: „и тоя е добъръ воинъ (дьяволъ да го не земе)! не е Остапъ, ама харенъ, харенъ юнакъ и той!“

Войската положи да иде право на градъ Дубно, дѣто се чуѣше, че има много богатства и имотни жители. Въ единъ день и половина запорожцитѣ достигнаха до града. Жителитѣ се наѣха да се бранѣтъ, додѣ имъ дрѣжатъ силитѣ, и искаха по-харно да умратъ на пазаретѣ и улицитѣ предъ праговетѣ си, а нѣ да пустиѣтъ неприятелѣ въ